Du talar om Edv. Berg från Sthlm. Jag minns honom och hans bröder ganska väl. De bodde i samma hus som mina vänner Ossbahrarne och jag såg dem rätt ofta, ehuru jag ej egentligen var personligt bekannt med dem. Jag måste samma uttryck som er att de sågo obeskrifligt "snälla" ut. Säkert bra pojkar, men för mycket snälla att skåda. Stackars Fru Lemoine. Gud afhålle en sådan misère från vår dörr.

Jag har tin och med [illegible] med Fru Basilier ska' du tro. Hon var ganska treflig. Några toner, som jag hörde henne sjunga, kan jag när som helst höra än idag. Det är särskildt ett stycke för orgel som, då det spelas med clarinette, så i nåte tycks sväfvar om hennes röst. Vi äro ense om Signe Hebbe märker jag. För mig föreföll det rent ut vidrigt, då hon kråmade sig "värre" ann under det hon föredrog en af våra älskliga folkvisor. Oförskämdt af henne att sjunga den der biten ur Mignon.

Hjelles pojke! Ja man får väl se hur det går. Jag säger åt dig som du svarade mig när jag vördsamt anhöll om en kyss på nyårsdagen år 1882: "beror på hur gumman artar sig." Blir hon stygg, knarrig, inte vill hålla sig hemma, grälar på sin man för hvarje litet frossprång, förbjuder honom att någon gång få sig en tvira, ser missbelåten ut och aldrig sjunger — så håller jag mig till pojken och talar om för honom hvad för en stygg mamma

han har. — — Men tyst, att gubben får knappt
ej ännu tala hvarken om gamman eller pojken,
och ändå är det så bra roligt!

Ja nu tyggar jag om allt hvad du skrifvit
till mig, men Emma blef ej tröd derpå, det kunde
som jag språkade med dig och skulle jag ej
till annat upptaga det du säger mig i dina bref,
så blefve det ej något jantal, och det var ju
för det jag kom hit i e. m.

Bra, svarte du Fröken Hamberg. Det var
just en rätt fått att fnysa till och likka spratsjaka
(nå, hvad är jag ej sjelf nu?) objekter, och ganska
lustigt var det för resten. Emellertid, vid närmare
eftersinnande, innebar det hvar full varning. Hvem
får du väl, ~~ej som~~ ej en lapp med ~~ber~~ och Kåta.
Hvem vet huru mycket vi få flytta, innan vi
få riktigt fast under fötterna och fal som
en lapp är jag ju och. Tro ej du gör mig
egenkär med hvad du säger mig om ett hyggligt
yttre. Jag tycker mycket om att höra det från
dig, det kan jag ej neka till, men det kommer
sig ej deraf att det i sjelfva verket går i mig
utan derför att jag tar det som en kärkommen
yttring af min förblindade Emmys vänskap
för mig. Tack för kyssen på den fula pannan!

Jag nämnde i mitt förra bref om att
ett slådparti var i görningen. Sådant var och
bestämdt till idag, kl. 3 och skulle det bära
af till Metsola och dansas der. Emellertid så
gråtten igår telegraferade Brattberg till mig och

frågade om jag erinrat mig att det var
1sta bördagen som idag. Detta hade jag för min del
ej alls kommit ihåg. Jag gick genast till unge
Bäckstrand, der åtskillige ungherrar voro församlade och underrättade dem att jag, efter sagda
upplysning, ätm. ej komme att deltaga och så
blef den tillställningen inställd. Inte berättar
jag detta för att skryta med ~~min~~ så förståndiga
grundsatser, förstår du väl, men det hade ju
varit för olämpligt att ställa till ett dylikt
eclatante nöje på en sådan dag. Det är nu
uppskjutet till dess Rehausen kommer igen
från en resa till Råneå. För några dagar sedan (i Fredags)
då sladpartiet bestämdes vid ett sammanträde
emellan ~~kavaljererne~~ beklagade sig Brattberg,
som var närvarande öfver att han hade
2ne damer, men ej kunde skjutsa mera än en,
Detta föranledde mig att i ett obevakadt
ögonblick anmäla mig villig skjutsa hans
sylfidiska dotter. Då jag gjorde det skedde
det derföre att jag ansåg det temligen likgiltigt
hvem jag fick, men kanske det var dumt
att engagera sig med den der mindre behagliga
företeelsen. Jag tröstar mig med hoppet att
på nästa sladparti få skjutsa dig och
anhåller nu om löfte derom. —

Jag nämnde Rehausen och min
derför för att förekomma dina gissningar
i samma genre som "Manne—Ingeborgs" saga
att Theran icke löper någon fara för hvarken

den ena eller andra af kringvarande häradshöfdingars Viserlijer —— — just nu kom hela Grytnäs familjen, som äro ute och åker och helsade på mig. Jag läste upp för Thesan och Manne hvad jag skref om dem, hvaröfver de fingo rätt lustigt. Jag fortsätter nu. Viserlejen hos Tit. Rehausen, denna vinter varit mera kavaljeren ment än tillförne, men ingen fara ändå. —

Du blef väl ej ond, då jag häromdagen uppvaktade med telegram, men det var så särligt och rackert att jag ej kunde afhålla mig.

Något af gardinerna har jag ej kunnat taga idag, som du väl förstår, men skall söka snarast få ett sådant. Det har nu börjat skymma och då passar det ej bra att utföra ett synligt arbete.

Jag far nu på en liten tid till Anna. Jag har varit der ganska litet, och slutar således med min pratstund med dig. Kan undra om du orkar igenom båda arken.

Farväl älskling. Jag längtar nu efter ett nytt bref som vanligt.

Din John

Nederkalix den 6 Mars 1881.

Tvenne gånger omtuggad början till detta bref och resten uttråkande. Dumt bref. ——